

BIBLIOTECA DE TEATRU.

Broșura 3.

NÓPTEA DE SF. GEORGE

Vodevil in 2 acte

BCU Cluj / Central University Library Cluj

de

THEOCHAR ALEXI.

Prețul 20 cruceri.

B R A Ș O V

EDITURA ȘI TIPOGRAFIA ALEXI.

Nóptea de St. George.

Vodevil in 2 acte
de Theochar Alexi.

PERSONELE.

Dinu, primarul.
Stan. fiu-seu.
Lelea Stana. o dascăliță văduvă.
Florica, fiă-sa.
Ițig, cărcămarul.
Ruhela, soțiă-sa.
Neculă, țigan.
Chiva, soțiă-sa.
Flēcăi, fete, săteni, sătence și un preot.

Scena se petrece la un sat in prețina și in nóptea de St. George.

SCENA I.

In loc public inaintea cărcămei satului. Ea se vede spre drépta. In fund o clopotniță. La stânga bordeiul lui Neculae țiganul.

Horă de flēcăi și fete.

De o parte stau babele, de alta moșnegii și privesc la joc.

Cor (cei din horă cãntă vr'un cãntec potrivit).

Un flēcău din horă (recitativ).

Doue-șeci de ani îmi pare,

Că-mi tot ȃice fétă mare,

Și-s cu coșile 'n spinare.

Moșnegi (isbucnesc in hohoți de rîs).

Babele.

Ce próstă șagă.

Moşnegi (rîd mereu).

O voce de flēcău din horă (recitativ).

De când îţi duc dorul lele,
Par că dau tot de belele.

Corul moşnegilor (recitativ).

Deu muerea-i o belea.

Corul babelor (recitativ).

Ba că nu e nici decum,
Cine şice e nebun

O voce de flēcău din horă.

Cucul a strigat in codru,
Ca să ne iubim nu-i modru,
Şi 'ntrebai câţi ani mi-i da?
Dece ani, el mi-a respuns,
Dece ani nu-s de ajuns.
Ca să ne iubim noi, fa.

Corul de moşnegi şi de babe.

Veđi aşa e, asta-i drept,
Asta-i tînăr inţelept.

Toţi (cîntă éráşii o horă, apoi hora se sparge. Publicul şi fetele se impraştie).

SCENA II.

Flēcăi, Stan, mai in urmă Iţig.

Stan. Dar ce-i cu Iţig, mēi fērtăţi, de ce şi-a inchis cârcîma?

Unul dintre flēcăi. Ce să fie! Ţice că ar fi dat in paş-cile ovreescei şi nu deschide cârcîma, ca să nu se spurce.

Stan. Să nu se spurce, spurcăciunea de el? Auđi colea, inchide cârcîma tocmai astăđi, în đi de duminecă şi unde mâne avem St. George. Să nu ne dea el de bēut tocmai cînd ne-am puté chefui mai bine! Gólă batjocură, fērtăţi!

Flăcăii. Deu, gólă batjocură.

Stan. Hai să-l silim, să ne dea vin!

Flăcăii. Hai, să-l silim!

Stan (cătră cârcăma)

Măi tărtane,
Măi jidane,
Eși afară,
Că noi dóră
Nu vom sta
Seci făr' a bé.
Tocmai ađi
N'ar fi cu haz!

Corul repetă: Măi tărtane etc.

Stan. Hai deschide frigelinte,
Căci de nu, vei ținé minte.
De-ți sunt dragi perciuniți tei,
Vin' o de deschide, măi!

Corul. Măi tărtane etc.

Itig (pe feréstră). Wai geschrien! Ce-i astă gălăgie, asta vuet mare, asta larma, đic și deu — piramidală?

Corul. Măi tărtane etc.

Stan. Hai mai de grabă
Și făr' de zăbavă,
Căci setea ni este mare
Și suntem in turbare,
Și n'avem indurare
Și de-i mai zăbovi,
De tine réu deu réu va fi!
(Jidanul dispare dela feréstră.)

Corul. Măi tărtane etc.

Itig. Ce poftiți, dv. frați,
De ce mă strigați,
De ce mă chiemați?

Corul. Ascultă, vrem
Să bem, să bem.

Itig. Wai geschrin,
Wu geh ich hin!
Voi vreți
Deu să beți?

Corul. Așa noi vrem,
Să bem, să bem.

Itig. Nu vă dau
Dic și ȳeu,
Pe legea mea!

Corul. Ba, ni-i da.

Itig. Woos, cum, ce? ȳieți să vă dau . . . vin . . .
Chiar astăȳi să vă dau de bęut, cęnd sunt pașcile nstre,
sfințile peșah. Dar nu scitiți voi, mę rog Dumniavstră, cę
la pașcile nstre, sfințile peșah, nu este ertat să fac casa mea
trefes, trebuie — ȳic și ȳeu — să o țin coșer.

Stan. Ce cęntă tårtanul de „trefes“ și de „coșer“?

Itig. Trefes este, cum ȳiceți voi: spurcat și coșer este,
cum ȳiceți voi: curat.

Stan. Adecă cu alte vorbe ți-e frică să nu-ți spurcăm
casa?

Itig. Frici ȳeu!

Stan (amenințând). Dar ce, męi, tu ȳici cę suntem niște
meni spurcați?

Itig (spieriat). Gewalt, eu nu ȳic nimic, eu tac, și ascult
de haham.

Stan. Haham este popa al vstru, nu-i așa? Și ce ȳice
adecă hahamul?

Itig. Hahamul ȳice, cę in țile de pașcile nstre, in sfin-
țile peșah, trebuie, musaiu să fie curat, neatins de nimic și
de nimeni, lele, strachinele, sticlele, pharele, tte, tte.
Avem tot olărie nouă la sfințile peșah, mncăm mațis in loc
de pne și nu bem, nu mncăm din cele vechi. Cum, bai
Gott, voiți dară să vă las pe voi in casă la mine, cęci dr
sciu, cę ați mncat pne dospit?!

Stan. Adecă pnea dospit la voi este spurcăciune, ha, ha?

Corul. Ha, ha.

Ițig. Rideți voi numai, rideți! Jehova este în cer și vă aude.

Stan. Las să ne audă, Judo. Dar mă mir de prostia ta! Noi te imbiăm cu bani și tu ne spui de haham.

Ițig (la o parte). Că deu bine Țice el! Óre n'ar fi modru ca să le scurg pungile?

Stan. Ce borborosesci tu acolo?

Ițig. Me inchin la Jehova să mă lumineze cum v'aș puté face pe plac.

Stan. E bine, și — te-a luminat?

Ițig. Aștépă numai! (la o parte.) Jo, so wert es gehen. Să scótem mesele aici afară, să le dăm să bea vin cât vor cere și vor plăti. Așa vedei scap de trefes și tot le iau bani.

Stan. N'ai mai isprăvit, orí vrei să ne vinđi Judo, cum ai vëndut pe Christos?

Ițig. Eu am vëndut numai țuică și vin, nu știu ce marfă este Christos.

Stan. Tacă-ți gura, spurcăciune!

Ițig. Tac, tac.

Stan. Haideți să intrăm în cărcimă!

Ițig (punându-se înaintea ușii). Nu, vă rog să nu intrați! Étă că mai bine eu și cu balabusta mea, vă scótem mese și scaune aici afară, și vă aducem vin cât veți porunci.

SCENA III.

Precedenții și Ruhela.

(Ițig și Ruhela aduc mese și scaune, păhare și vin.)

Ruhela. Ni, ni, haste gesehn, ni,
Nică în sfântă Ți,
Când ai hodini,
Nu le place
Să-ți dea pace.

(Terminând cu punerea meselor, se retrage.)

Cor. Dans de flęcăi.)*

Nu e ȃi mai fericitȃ
Ca o ȃi de sȃrbȃtore,
Cȃnd cu puica te 'ntȃlnesci,
Primentȃ și gȃtitȃ
Frumoșicȃ ca și-o flȃre
Și in horȃ te pornesci.

Saltȃ inima in tine,
Cȃnd i stringȃ mȃnușȃ dragȃ
Și in ochii ei privesci;
O vedȃ dulce ca o fragȃ,
Și un foc simșesci prin vine,
Simșȃ in tine cȃ o iubesci.

Cȃnd apoi sȃ sparge hora,
Cȃnd te lasȃ și sȃ duce,
Jar in suflet resimșesci;
Dar acest pojar e dulce,
Și nu uișȃ de suriȃrȃ,
Pȃnȃ nu țȃ-l potolesci.

Vorba ceea incercatȃ,
S'o 'ncercȃm și noi odatȃ,
Vorba ceea din bȃtrȃni:
„Cui cu cui sȃ scȃte“ frate,
Hai sȃ stingem jarul frate,
Hai sȃ-l potolim cu vin!

(Flęcȃii sȃ pun la mȃsȃ și beu și inchinȃ.)

Stan. Sȃ nu te ducȃ, tȃrtane! Sȃ stai aici lȃngȃ noi și sȃ ascultȃ la cȃntecile nȃstre!

Țȃig. Bine, bine, Stane, nu mȃ duc. (La o parte.) Cȃ deu n'oi fi eu nebun, sȃ las vinul și pȃharele pe mȃna vȃstrȃ. Trebuie sȃ iau sȃma cȃt beșȃ, ca sȃ nu mȃ inșelașȃ cumva la platȃ.

*) Acest cȃntec sȃ pȃte inlocui cu ori care alt cȃntec potrivit.

Stan. Nu vom bé dór ca și niște peșci. Românul când bé e voios, și când e voios cântă; să cântăm dară, fraților!

Cor. Să cântăm.

Stan. Ump-le-ți cupa, frățióre,*)

Inima să-ți créscă;
Care-i mai frumósă flóre,
Frate, să trăiéscă!

Cor. Care-i mai frumósă flóre,
Frate, să trăiéscă!

Stan. Bé și scurge cupa 'ntrégă,
Pân' la-o picătură;
Lumea când ți-a fi mai dragă,
Crede 'n béatură!

Cor. Lumea când ți-a fi mai dragă,
Crede 'n béatură!

Stan. Bé și cântă și iubescce,
Sórbe frate spuma;
Sórbe pân' nu se trezesce,
Nu vom fi cât lumea!

Cor. Sórbe pân' nu se trezesce,
Nu vom fi cât lumea!

Stan. Bé și cântă și iubescce,
Décă ești cu minte;
Trista jale te găsesce,
Când e mai ferbinte.

Cor. Trista jale te găsesce,
Când e mai ferbinte.

Stan. Hai inchină, frățióre,
Inima să-ți créscă!
Minunata scumpă flóre,
Frate, să trăiéscă!

Cor. Minunata scumpă flóre,
Frate, să trăiéscă!

*) Să pôte înlocui cu orî ce alt cântec potrivit.

SCENA IV.

Precedenții. Nicolae. Mai târziu Ruhela.

Stan. Ecă și Neculița. Dar fluerat-ai tu v'odată a pagubă?

Nicolae. Eu (la o parte) care oi chiti la nópte, ca să pui mâna pe toate comorile de prin pregiur, căci ca om sciutor și vędător ce voi fi acum, voi zări toate limbile de foc ce vor eși din pământ; (tare) eu nici nu știu ce este paguba.

Stan. Dar mēi, ști că ți-s'a innecat ađi diminēța frate-tēu?

Nicolae (flueră). Și pipa mea la el in gură.

Flēcăi rid cu hohot.

Un flēcău. Dar mēi Neculița, al cui era băietul, gol peste tot trupul, gol ca și mine 'n palmă, ce stetea colea dinaintea uși tale?

Nicolae. Al meu, căci eu-l imbrac.

Flēcăi (grăș rid cu hohot).

Stan. De-mi vei spune indată o minciună, pe care s'o cred și eu îți dau de beut.

Nicolae (vaerându-se). Lasă-me Stanică al primarului, căci mult sunt bolnav. săracul de mine, vai, vai.

Ițig. Du-te la cocon doftor!

Stan. Las' că-l va lecui Chiva!

Nicolae. Dă-mi să beu, cum mi-ai făgăduit!

Stan. Cu totă bóla ta, tot mai voiesci să bei? Nu-ți dau, căci nu mi-ai putut minți, ca să te cred și eu.

Nicolae. Ci că vorba bólei, minciună gólă; sunt sănētos ca un pesce, și tu tot ai cređut că-s bolnav, plătesce-mi dară!

Stan. Ițig, adă lui Nicolae un ciocan de rachiu! (Ruhela intră cu vin próspet)

Nicolae. Lasă Stănicule, că-i bun și vinul. (Ia o sticlă din mâna Ruhelei, o pune la gură și bé.)

Ruhela. Ho, cum indrăznesci

Să-te obrăznesci?

Ițig. Haste gesehu, inapoi țigane!

Nicolae. Mai incet, mai domol, cocóne!

Stan. Ci dați-i pace,
Să bé cât i place.

Cor. Ci dați-i pace,
Să bé cât i place,
Și cât despre banî
Vă plătesce Stan.

Ruhela. Nu este vorba de banî, este vorba că spurcă-
ciunea de țigan; a pus gura la sticla mea de clestar, cine
să mai bé din ea?!

Ițig. E so eram să ȃic și eu, cine să mai bé din sticlă?

Stan. Să beți voi: tu și cu Ruhela ta.

Ruhela. Mai bine i-o sparg in cap.

Ițig. Și Stan plătesce.

Stan (ridicându-se cu toți flcăii). Să nu care cumva
să îndrăzniți!

Nicolae (care Ci-a/ bcut lacum tótă sticla, luiși șterge gura,
pune sticla pe mėsă și ȃice cătră Stan): Bogda proste, Stă-
nicule!

Stan (aruncând banî pe mėsă). Na tărtane, écă-ți plata.

Ițig (stringênd cu lacomie). Totdeuna slugă gata.

(Toți es, afară de Ițig și de Ruhela.)

SCENA V.

Ițig și Ruhela.

Ruhela (furiósă). D'aș puté,
I-aș freca
Pe toți,
Sunt tēlharî, is hoți!
Sunt ticăloși,
Batjocoroși,
Sunt misei,
Ca vai de ei.

De ce nu-s bărbat și eu
Să mi-i frec pe placul meu!

Itig (speriat). Rubela

Balabusta maa ce ai?

Rubela. Ce să-mi fiă, ce-mi folosese că am bani, petre scumpe, bogății, decât un țigan ticălos pôte să-mi smucască sticla din mâni?

Itig. Sei ruhig. Stan a plătit cu prisos.

Ruhela. No veđi, tocmai asta mă rîmă la inimă mai tare decât obrăznicia țiganului. Stan, care nici pe jumătate nu va avé atâta bogăție pe câtă avem noi [acum, crede, că cu banii sei pôte plăti orî și ce. Dar las' că i-o fac eu.

Itig. Nu-mi pasă, fă i-o, numai să nu afle ceva cumva. Ce vrei să-i faci?

Ruhela. Dar tu n'ai ochi?

Itig. Ce are de a face ochii mei cu pozna ta?

Ruhela. N'ai vęđut nici odată pe Stan și pe Florica, dragostindu-se p'aici prin pregiur, séra, când credeau că nimeni nu-i pândesece?

Itig. Ba i-am vęđut chiar erî. Însă . . .

Ruhelü. Însă . . . nu sciï tu, că Dinu primarul, tatăl lui Stan și cu lelea Stana dascălița, muma Floricăi, s'au iubit in tinerețele lor?

Itig. Ba am auđit și eu adese-orî vorbindu-se in cărcima noastră despre acésta.

Ruhela. Ei se iubesc până și 'n diua de astăđi.

Itig. Én nu mai spune!

Ruhela. Și fiind el vęđuv, ea însă vęđuvă, jupânul primar a pus de gând a sę căsători cu lelea dascălița.

Itig. Ințeleg acum unde vrei să eși. Jupânul primar s'ar face foc și cătrân pe fiu-seu, decât ar afla, că umblă după féta ibovnicei sale, sai Lieb, cum đicem noi.

Ruhela. Și fiind că primarul va turba de bună sémă auđind, că tocmai fiu-sëu umblă să-i strice rostul . . .

Itig. Me voi duce eu și-i voi spune tótă tréba.

Ruhela. No veđi așa! Și pentru ca să fim cu atât mai siguri, eu voi merge la lelea dascălița. Sciï ce, să-i aducem

de séră chiar aici, să vedă ei cu ochil ce n'or vroi póte să
crédă din gura nóstră.

Itig. Să mergem!

Ruhela. Hi, hi, echen dir woser of meine mul. Fein
Itigleben, fein. (Es.)

SCENA VI.

Florica. Cor de fete.

Florica. Ah, un dor, un dor nespus
Sufletul mi l'a repus,
Și nu știu cum să-i dau nume,
Căci pe astă largă lume
N'are sémën, n'are ȕeu,
Étă-mě, oftez mereu!

Orī ce ȕic și orī ce fac,
De un gând nu mă mai scap.
Cine, cine-mi tēlcuesce
Chinul, care mă muncesce
Cine-mī face léc de dor,
Ca să scap și să nu mor!?

Cor (recitativ). Léc de dor să căutăm,
Pe Florica să scăpăm.

O! Chivuță, țigăncuță,
Vină vin de grab drăguță,
Vină, vină de ne spune
Lécurile cele buue,
Să ne scapī pe soriórá,
Draga, scumpa Florióra.

Florica. Inima imī bate 'n pīept,
Par' că mórtea o aștept,
Și simțesc ca o sfērșélă,
Și-o rușine și sfíelă,
Când cu gróză mă gândesc
Că-al meu foc să-l desvėlesc.

Cor. Nu te teme, scumpă dragă!
Hai Chivuță vin' de grabă!

Florică. Étă érba a 'ncolțit,
Étă câmpul a 'nflorit,
Și e ți de sêrbătóre,
Dar pe mine tot mă dóre,
Și nu știu, ce să mă fac.
Bóla mea e făr' de léc.

Cor. Nu te teme, scumpă dragă,
Hai Chivuță vin' de grabă!

SCENA VII.

Precedentele. Chiva.

Chiva. Ce fetițe rumenióre,
Drăgălașe, bălăióre,
Fete mari cu dor și foc,
Spune-le-aș tot de noroc.

Adă mâna Reveicută,
Ca să-ți cat prin ea puicută,
Și să-ți spun de viitor,
De un mândru bădișor!

O fétă. Veđi colea surata Flóre,
Spune-i dênsei unde-o dóre!

Cor. Spune-i, spune-i de noroc,
Căci de nu, móre pe loc.
Hai Florică lângă ea,
Să-ți dirégă inima!

Chiva. Hai fetiță rumeniórá,
Drăgălașă bălăiórá,
Să-ți pui inima la loc.

Cor. Hai Florică lângă ea.
Să-ți dirégă inima!

Chiva. Dar să știți, că nu mi-i drag,
Să spun sórtea în vileag.

Hai Florică vin' cu mine,
Să grăiesc numai cu tine!

Cor. Hai Florică lângă ea,
Să-ți dirégă inima!

Chiva (se duce cu Florica la o parte, o ia de mână și privesce în palma ei, par că i-ar căuta de noroc.) Te-am așteptat dela spartul horei, de ce n'ai venit?

Florica. N'am putut să scap de surate. Ca să-ți vorbesc, am trebuit să vin cu ele, ȃicând că voiesc să te întreb de noroc.

Chiva. Bine ai făcut, mieluşelule, bine ai făcut, căci am să-ți spui ceva de Stan.

Florica. Ce, vai de mine!

Chiva. Nu te speria, nu-i nimic rău, numai atâta, că astăȃi nu va puté veni, ca de obicei la întâlnire în acest loc.

Florica. Ah, nu va puté veni!

Chiva. Ca de obicei . . . dar de venit totuși va veni, numai cevași mai târȃiu ca de altă dată.

Florica. Voi aștepta.

Chiva. Asta va fi pré lung, dar să vii așa cam pe la mieȃul nopții.

Florica. Eu?

Chiva. Căci are să-ți spuiă o taină mare.

Florica (cu sfielă). Cum să fac! Nóptea par că mi-e frică.

Chiva. Las' c'oi veni eu, mieluşelule, cu un felinar, să nu-ți fie intuneric.

Florica. Îți mulțănesc.

Cor. Ci ean uitați
Și vă mirați,
Ci ean priviți
Și vă uimiți.

De pe fața ei, cât merge,
Al tristeței strat să șterge.

Cine nu vede,
Par' că n'ar crede.
Ci ean uitați
Și vă mirați,
Ci ean priviți
Și vă uimiți.

Chiva. Eu-s femeie sciutóre,
Vindec orî ce rău vă dóre,
Drept la mine să veniți,
Orî și când, decă tênjiți!

Cor. E femeic sciutóre,
Tóte vindecă ce dóre,
Drept la dênsa să venim,
Orî și când, decă tênjim!
Cortina cade.)

A c t u l II.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SCENA I.

Nicolae, Chiva (es înainte bordeiului lor și ciocănesc.)

(Amândoi ciocănind.)

Nicolae. Una tu și una eu,
Dă mereu, mereu, mereu!

Chiva. Una eu și una tu,
Veđi de ține cum mă țiu!

Nicolae. Dă muiere
Cu putere;
Dă mereu, mereu, mereu,
Să gătăm lucrul cel greu!

Chiva. Étä dau mereu, mereu,
Să gătăm lucrul cel greu!

Amândoi. Hai să dăm mereu, mereu,
Să gătăm lucrul cel greu,
Una tu și una eu,
Hai să dăm mereu, mereu!
Le huzariu, le iachiuța,

Le romica, le ciochiuța
Pale ciuta, pale muta,
Pale jungenes cucuta
Ale coca, dâba ma.

Nicolae (își șterge sudorile de pe frunte). Lasă muiere, destul am lucrat, să ne mai vedem și de alte treburi. Vorbit-ai cu Florica?

Chiva. Vorbit. Dar tu vorbit-ai cu Stan?

Nicolae. Cum nu? Mă făcuse să fluer a pagubă.

Chiva. Ba ȕeu.

Nicolae. Îmi spusese că s'ar fi innecat frate-meu și pipa mea la el în gură.

Chiva. Vai de mine!

Nicolae. Și când colea, frate-meu trăiesce, și mi-a dat pipa, écă-o (arată o pipă):

Chiva. Mărire ție, Dómne! Dar pututu-l'ai inșela cu vorba pe Stan?
CU Cluj / Central University Library Cluj

Nicolae. Putut ȕeu și încă așa, de l'am remas cu o oca de vin.

Chiva. Nu vorbesc de vin, ci de tréba nóstră?

Nicolae. Bine ȕic! Intrebă că l'am putut mâna în satul vecin, ca să nu-mă strice rostul p'aicî, de séră, când voi vedé comorile.

Chiva. Veȕă, asta am voit să te intreb și am voit să sciu dela tine.

Nicolae. Mânat ȕeu, și nu sê va întórce decât cam pe la mieȕul noȕȕii, unde voi fi gâtat cu tóte, dară tu, ce ai făcut cu Florica?

Chiva. Să n'aibă nică o grije de ea; până nu o voi aduce eu, nu-ȕi va călca ea astăȕi p'aicî.

Nicolae. Dar și mă bucur, cum am potrivit de bine tóte lucrurile. Nu mă va pândi nimenă. Jidovul sê culcă de vreme, flécăi toȕi veghiéză comorile de cealaltă parte . . .

Chiva. Vei face dar după plac . . . și vei umplé casa cu aur și cu argint.

Nicolae. Să-ȕi fie gura de aur, borésă!

Bogăție, scumpă dină,
Ție, ție mă inchin;
Hai te rog, ah vină, vină
Și sfârșesce al meu chin!

Faraonî ne ȃic cu nume,
Și am fost un n m prib g,
Rătăcind prin larga lume,
Asupriți din véc in véc.

Nicolae și Chiva.

De batjocură amară
Numai parte am avut,
Și de hulă și ocară,
 r de cinstur  n'am sciut.

Bogăție, scumpă din ,
Vino-ni intru ajutor,
Ca și noue să să 'nchine
C ta de lingușitor .

- El.* Ca să am și eu putere,
Ea. Să ne scim și noi st p n ,
El. Să m n nc colac cu miere
Și să beu r chiu d'îl bun!

Nicolae. C  ȃeu n'ar strică, c c  am avut destul  oste-
nel  și multă răbdare.

Chiva. Multă ȃeu.

Nicolae. Ce te g ndesci tu, c ți an  am trebuit să aștept.

Chivo. D r de atunci, de c nd te-a prins hoșul de popă
in grădină, cu m na pe c p 

Nicolae. C nd le-am potrivit t te aș  de bine: „Ce cauți,
— m  întreba popa, — aici in grădină? „D'apoi m'a sburat
v ntul, săracul de mine“, — i-am răspuns eu. „Dar m na
pe c p  de ce ai pus?“ — ȃise el. „Ca să nu mă sb re
mai departe“, — i-am răspuns eu.“

Chiva. Când te-a întrebat însă, că cępă in sin de ce ai pus, atunci nu i-ai putut răspunde decât: no veđi haia-i haia.

Nicolae. Ei ęeu, ři ađi îmi pare rău de acel răspuns prost. Dar să nu-mi uit vorba, orî fi vr'o ęece anî, de când pândesc in ęiuva de Sf. George, lungit pe érba verde la marginea unui rîu, cu un ban de argint in drépta ři cu un cățel de usturoiu in stînga . . .

Chiva. Așteptând mereu să veđi un pesce alb . . .

Nicolae. ři să-l prind . . .

Chiva. ři să-i tai capul cu banul cel de argint . . .

Nicolae. ři să-i vîr cățelul de usturoiu in cap, ér pe acesta să-l ingrop . . .

Chiva. ři când va resări usturoiul, să-l mânâncî in al doilea an, ca să te faci sciutor ři vęđător . . .

Nicolae. ři étă că acum un an am isbutit, ér estimp am usturoiul cel minunat ři astăđi îl voi mânca.

Chiva. ři vei vedé tóte, vei auđi tóte. O, Dóme, prin urmare trebuie să veđi tóte limbile de foc, care isbucnesc ađi nópte din pămênt, arêtând unde-s comorile ingropate.

Nicoîae. Hi, așa ęeu. De haia mă voi sui ađi in clopotniță, ca să am o privire mai largă . . .

Chiva. Să cuprinđi tótă lumea cu ochiř și să te faci mai bogat decât impêratul.

Nicolae. Așa ęeu, borésă.

Chiva. Dar haidem să mânâncî usturoiul, să nu trecă cumva vremea vrăjirei.

Nicolae. Ce dór, n'a cântat âncă cocoșii?

Chiva. Âncă nu, dar nici să n'așteptăm până vor cânta.
(Es amêndoi. Însereză,)

SCENA IX.

I ț i g. D i n u.

Ițig. ȶic ři ęeu, că este așa cum ți-am spus la dta, domnule primar.

Dinu. Nu cred.

Ițig. Domnule primar, să cređi,
Dar numai ce singur veđi;
Ce ți-am spus p'al meu cuvânt,
Fie ăise tóte 'n vânt!

Dinu. Asta-ar fi ocară ăeu,
De-ar cădé pe capul mou.
Fiul meu cel mult iubit,
Cu Florica indrăgit!

Ițig. Fără zestre, sărăntócă,

Dinu. Chiar de-ar fi cât de bogată,
N'aș voi să știu ăe ea.

Ițig. Ai tot dreptul Dumnia-ta.

Dinu. Drept nedrept, e voia mea.

Ițig. Ai tot dreptul Dumnia ta. (Ese.)

Dinu. Bine faci, tărtane, că te duci. Ar fi voit să mă descóse Juda, să afle pricina, de ce am prins atăta ură cătră Florica. Cum nu!? Mă voi spovedi tocmai unui jidan. I-oi spune taina mea, că nici până ađi nu m'am lăsat de nădejdea că dór . . . că póte . . . Stana drăguța . . . acum . . . după ce este vėduvă și ea, vėdan și eu . . . se va arėta mai îndurătóre cătră mine decum a fost pe vremea dascalului . . . celui afurisit. Dómne értă-me!

Fața-mi este increțită,
Pėrul cărunțit,
Numai vechia mea ispită
Nu m'a părăsit.

Inima cea ticălosă,
Orī cât ar trăi,
S'ar simți tot drăgăstósă,
N'ar imbėtrăni.

Este gólă nebunie
Știu, și tot nu cred,
Fericirea din junie,
Par că tot o vėd.

Visul meu din tinerețe
De s'ar împlini,
Chiar acum la bătrânețe,
Mult m'ar ferici.

SCENA III.

Dinu, Ruhela, Stana.

Ruhela. St.

Stana. St.

Ruhela. Să călcăm ușor,
Incet, incetișor!

Stana. Par că merg să fur,
Nici să suflu nu mă 'ndur.

Ruhela. Nu te teme jupânică,
N'ai de ce să-ți fie frică.
Colea este casa mea,
Poți să intri, când i vré.

Stana (zărind pe Dinu, speriată).
Ce vëd, și el pândesce,
Și el p'aici, Dómnne feresee!

Ruhela. De cine te-ai speriat?

Stana. Ean, de-acel bărbat.

Ruhela. Domnul primar?

Stana. De el.
Să nu ne simță, incetinel!

Dinu (zărindu-le). Tu ești Stană?

Stana. Eu-s.

Dinu. Dar ce cați p'aici, târșiu séra?

Stana. Dăr Dumnia ta.

Ruhela. As, wie mir schaint, pare-mi-se că amêndoi ați venit pentru același lucru. Décă vreți să vë ajungeți scopul, trebuie să stați aici și să tăceți, apoi veți vedé, ce veți vedé.
(Ese.)

SCENA IV.

D i n u. S t a n a.

Stana. Jupâne.

Dinu. Sciï tu?

Stana. Ce să seiu?

Dinu. Doue-șeci de ani îmi pare,

Stana. Că îmi șicea fétă mare.

Dinu. Fétă tu și eu fecior!

Ca acú, in șerbători,

Când e câmpul plin de flori,

Avui gândul să mă 'nsor.

Stana. Jupâne dragă, te rog!

Dinu. Nu mă jupânî, că-s foc.

Stana. Domnule să-ți șic eu dară.

Dinu. Nu fi batjocoritóre!

Di-mî bádica, bade și-mî, Library Cluj

Căci vreau prietini ca să fim.

Stana. Prietini, dar ești supérat!

Dinu. Tóte, tóte am uitat!

Stana. Nu te înșeleg, primare,

Fie-mî asta cu ertare!

Dinu. Pré iubita mea Ștăniță,

Las' să nu fi dăscăliță,

Fă te-acuma primăriță!

(Voiesce s'o îmbrășoșeze.)

(S'aude un zărgăit. Dinu și Stana șe șpariă.)

Dinu. Ce-o fi asta?

Stana. Mi-e frică, să fugim!

Dinu. Să ne-ascundem pân' va trece.

Stana. Să ne-ascundem, dar unde, unde?

Dinu. Colea in clopotniță. (Intră amêndoi in clopotniță.)

SCENA V.

Nicolae (cu un lanț și o scară.) *Chiva*.

Nicolae (merge la ușa clopotniței și o lăgă). Veđi așa, acum nimeni nu sē va putē sui in vērŭ după mine.

Chiva. De ce nu m'ai lăsat să leg eu ușa și tu să te fi suit ca toți creștiniți pe trepte in vērŭ?

Nicolae. Nu vorbi, borēsă! Dór n'ai vrē să fi mai cu minte decât bărbatu-tēu!

Chiva. D'apoi . . .

Nicolae. Ce d'apoi, dór te indoiesci tu de mintea mea? Nu scii atunci când cu épa, cum am păcălit pe domnul judecător.

Chiva. Sciu, dar . . .

Nicolae. Ce dar . . . Când m'a întrebat domnul judecător . . .

Chiva. De ce ai furat épa, mēi țigane . . .

Nicolae. I-am răspuns: sărut mânile și piciórele, nu-i vina mea, Domnule Măria ta . . .

Chiva. A cui să fie dară, decă nu este a tă? ȕise domnul judecător.

Nicolae. Apoi — am urmat eu — decă găsesc un sfêrc de sfôră, colea printre érbă, și-l ridic, ca să-l pui bine, căci ar fi fost păcat să sē pérđă, și decă de acel sfêrc este legată o épă, și épa, mă rog Domnule Măria ta, vine într'una după mine, vina mea este?

Chiva. Ce folos, că tot te-a inchis!?

Nicolae. Veđi-ți acum de trébă, piei!

Chiva. Mē duc după Florica.

Nicolae. Aibī grije să nu mă zăréscă cumva colea in vērful clopotniței.

Chiva. Nu te teme (voiesce să plece).

Nicolae. Dar ean mai stai, să iai scara și s'o ascunđi.

Chiva. D'apoi decă ai voi să te dai jos?

Nicolae. Bine ȕici! Mai bine o trag la mine 'n sus.

Écă na și ér așa,
Fa Chivuță fa,
Usturoiul l'am mâncat,
Fa Chivuță fa
Și la cap m'am luminat,
Fa Chivuță, fa.

Chiva. Écă na și ér așa,
Măi Neculă măi;
Nu uita de Chiva ta,
Măi Neculă măi,
De comóră când i da,
Măi Neculă măi!

Amândoi. Écă na și ér așa,
(Fa Chivuță fa,
(Măi Neculă măi,

Lumea ^{ți} dice vrăjitoare,
BCU Cluj mi Central University Library Cluj

Fa etc.

Măi etc.

Mie-mi (dice pui de cióră,
Ție-ți (

Las' să dică (măi,
(fa.

Nicolae. Écă na și ér așa,
Fa Chivuță fa,
Las' să dică, dică, dică,
Fa Chivuță fa
Căci nu-ni pasă nici o chică,
Fa Chivuță fa.

Chiva. Écă na și ér așa,
Măi Neculă măi,
Las' să-mi dică vrăjitoare,
Măi Neculă măi;
Numai să fiu sciutóre,
Măi Neculă măi.

Amândoi. Écă na și ér așa,

(Fa Chivuță fa,

(Măi Neculă măi,

Când (oi da (eu de comórá,
(fi da (tu

(Fa etc.

(Măi etc.

N' (oi mai fi (eu puiu de cocórá,
(ei (tu

(Fa Chivuță fa,

(Măi Neculă măi.

(Nicolae să urcă pe scară. Chiva ese.)

SCENA VI.

Nicolae

Nicolae (de pe clopotniță) Étă puterea usturoiului; acu vęd, ceea ce n'am mai vędut, de când mama m'a făcut. Vęd colea hora ielelor. Hi, da frumos măi este jocul lor, măi că-ți ia viderile ție și țieu. Dar apoi auți colea, ce aud acum nu știu să-mi fi bătut la urechiă de când mă știu pe lume om cu tótă firea: este cântecul ielelor.

(Pausă.)

Nicolae. Dar vai de mine, că țieu nu voi asculta, îmi astup' urechile, vai! săracul de mine! Să nu fiu luat din iele.

(Pausă.)

Nicolae. Dă Dómne, să cante cocoșul, căci giaba mă-am astupat urechile, totuși aud cântarea lor. Dă, Dómne, dă, să nu asurđesc!

(S'aude cântec de cocoș.)

Mulțamescu-ți ție Dómne!

SCENA VII.

Stan. *Nicolae* (in clopotniță).

Stan. Inima mi să despică

Când la tine mă gândesc;

Somnul nopții mi s'ă strică
Și de doru-ți mă sfârșesc.
Te iubesc cum nici odată
Om in lume n'a iubit;
Te iubesc cu firea t'ată,
Neclintit și nesmintit.

Nicolae (de pe clopotniță). Hi, ce poznă veđui! Primarul și cu dascalita, amândoi in clopotniță. Stai să mă pitesc, să uu mă v'edă care cumva; numai de n'aș adormi, stând așa cobză.

Stan. Te iubesc cu cutezanță,
Și mă 'ncred in viitor,
Și mă rađem in speranță,
Să-mi ajung ceresul dor.

Fii a mea, ah fi-mi soție,
Ca să-ți fiu eu sotul t'eu;
Să te am in vecinicie,
Chiar in cer la Dumnezeu!

Nicolae (sforăie tare.)

Stan. Auđi cum strigă buha de pe clopotniță! Numai de nu mi-ar fi semn de rău!

Sb'ora c'antec cu v'iers dulce,
Unde dorul meu te-a duce;
Du-te sb'ora al meu v'iers,
S'o înc'ânți și s'o dismerđi.

P' aripi'ore miresmite
Și pe rađe daurite,
Ce s'ă fură dintre nori,
Drept la ea in sîn să sbori.

Să-i descoperi cu uimire,
C'o doresc ca și un mire,
Și că inima mi-i jar,
Ce tot sting . . . tot înzadar.

SCENA VIII.

Florica. Chiva cu felinar. Precedenții.

Florica (de după culise).

Raza sórelui sărută
Ramul cel de ger uscat;
Veđi-o printre spină perdută,
Urma celui sărutat.

Este roza, flórea đină,
Cu profum îmbătător;
Este roza, cea regină
Printre celelalte floră.

Ochiul tđu pe nesciute
Inspre mine a privit;
Inima, să mi-o sărute,
Nu sciu decă a voit.

Dară sciu c'atunci d'odată,
A nflorit în peptul meu,
Flóre și mai minunată,
Printre spină o port și eu.

Nicoae (sforăie una tare). O limbă de foc; par' că zariđ
o limbă de foc. Vai ce noroc, de va luci a doua și a treia
órá, voi afla đeu o comórá.

Stan. Cucuveua nu mai tace,
Ce-o mai fi și asta, drace!

Chiva. Étă-l.

Florica. El să fie óre?

Chiva. Stane!

Stan. Florica mea, idolul meu,
Bine-ai venit cu Dumneđu!

Florica. Bine te-am găsit, iubitul meu.

(Lumina đin felinarul Chivei izbesce đin nou ochă lui Nicolae
care sforăie éráș una.)

Nicolae. A doua limba a isbucnit,
A doua órá eu o-am zărit!

Florica. Vai, ce nópte fiorósă!

Stan. Ba, că-i nópte pré frumósă.

Florica. N'auđi buha tot cântând?

Chiva. Aș', e numai glas de vânt.

Stan. De ai da prin lumea tótă,
Dintr'un cap la altul rôtă;
Tóte limbele de-ai sci,
Și pe toți d'ai ispiti,
Ca să afli, care nume,
E mai scump in astă lume:
Cu mirare ai afla,
Tot ce-ți spune inima,

Florica. Cu mirare ai afla,
Tot ce-ți spune inima.

Stan. Și ai crede, că ți defaimă
Limbile o mare taină.
Când ți-ar dice: nu-i odor,
Scump, ca tainicul amor.

Florica. Când ți-ar dice: nu-i odor,
Scump, ca tainicul amer.

Chiva. Când ți-ar dice: nu-i odor
Scump, ca tainicul amor.

Trio. Când ți-ar dice: nu-i odor
Scump, ca tainicul amor.

(Érăș lovesce o zară din lampa Chivei ochiș lui Nicolae.)

Nicolae (sforăie tare). Étă și a treia óră, dar acum i-a
mea comóra. (Să cobóră din clopotniță.)

Florica. Tótă tremur, m'am speriat,
Buha érăș a strigat.

Stan. Óre buha a strigat?

Chiva. M'am speriat.

Stan. Nu e buhă, cine e,
Cine e acolo mēi?

SCENA IX.

Cei precedenți. Nicolae pe scenă.

Nicolae. Dar voi, cine sunteți, hei, ce cătați aici în toiu
noptii? Ti, dta ești Stan și dta Florică și tu Chivă. Credeam
că ved limbă de foc isbucind din pământ, și când colea,
săracul de mine, era lumina felinarului tău.

Stan. Ha, ha, ha, dar și te-ai păcălit.-

Nicolae. Câtă vreme m'am trudit,
Cu cât chin m'am pregătit;
Tote să fi fost în dar,
Eu nu cred, să mor măcar.

Stan. Ori și cât te-ei fi trudit,
Ori și cât te-ai pregătit,
Necăjit și chinuit, ha, ha, ha,
Veți, că tot te-ai păcălit.

Nicolae. Tote să fi fost în dar?
Nu, nu cred să mor măcar.

Nicolae. Nu, nu se poate, nu și încă odată nu. Să fi
mâncat eu de gēba usturoiul cel vrăjit.

Dar mai stați,

Așteptați,

Veți vedé,

Vē veți mira

De mintea mea!

Că deu totuș am aflat eu comōra.

Stan. Visez!

Florica. Ori îți lipsesce vr'o dōgă?

Nicolae. Nicī nu visez, nicī că-mī lipsesce vr'o dōgă!
Tocmai mie să-mī lipsescă!

Stan. Spune de ce comōră, spune ciōră!

Nicolae. Fi bun și nu mă mai cioroi, că am de gând
să mă fac de ađi încolo român, colea cu o moșiōră. Om cu
stare și cu vedă.

Stan. Bre, ce gând ai pus?

Nicolae. Și tocmai dta vei fi acela care-mi vei da comóra, ce am găsit.

Stan. Eu să-ți dau comóra 'ntrégă,
Nu se póte nici decum;
Fugí d'aicí cu prósta-ți șagă,
Nu mă ținé de nebun!

Nicolae. Tu-mi vei da comóra 'ntrégă,
Ba se póte ȃic și ȃeu,
Vei vedé cã nu e șagă
Și ce meșter mai sunt eu.

Stan. Ba ȃeu, méi Neculã, aș vré sã știu, cum vei face, ca să-ți dau eu o comóra?

Nicolae. Adecã baní numerați nu-mi vei da, ci-mi vei dãrui numai sforcica de moșie, ce ți-a rãmas în moștenire dela mumã-ta, Dumneȃeu s'o ierte.

Stan. Și pentru ce să-ți dau moșia?

Nicolae. Én pentru Florica.

Florica (cu mirare). Pentru mine?

Stan. Pentru Florica?

Nicolae. Au nu-o iubesci tu mai mult decãt eu rãnceȃela, și nu ai da acea moșiorã sã ști, cã ai puté s'o iai, chiar aȃi de nevéstã?

Stan. Chiar aȃi de nevéstã?

Nicolae. Chiar aȃi, așa am ȃis.

Stan. Décã ai puté tu face astã minune, ȃic și ȃeu, cã ți-aș da moșia, ce mi-a rãmas dupã mãicuȃta. Nu știu însé cum ai puté face tu asta?

Chiva. Spune-i, bãrbate!

Nicolae. Cum? Sã-ți spui! Așa-i, cã tatã tãu nu vré nici decum, ca să iai tu pe Florica de nevéstã?

Staa. Ba-i așa.

Nicolae. Așa-i Floricã, cã nici mã-ta nu vré sã scie mãcar de Stan?

Florica (cu un suspin). Ba ȃeu i așa.

Nicolae. Apoi dar, én fãgãduesce-mi acea sforcicã de

moșie, eu însă mă leg, că numai decât fac pe tată tău să
vă logodéscă, și pe mă-ta să vă binecuvinteze.

Stan. (Să póte, ȕeu!
Florica. (

Nicolae. Îmí dai, orí nu-mí dai?

Stan. Ce n'aș da pentru acest preț? Fie, îți dau.

Nicolae. Adă mâna!

Stan (dă mâna cu Nicolae.)

Florica. Ce faci?

Stan. Ce n'aș face pentru tine,
Flóre, draga mea,
Chiar și sufletul din mine,
Bucuros l'ași da.

Toți patru. Ce n'ar face etc.

Stan. Mâna ți-am dat, acum împlinesce-ți făgăduința!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SCENA X.

Cei precedenți. Dinu și Stana în clopotniță.

Nicolae. Să vedeți numai minuní! (Merge spre clopotniță.)

Jupâne, jupâne primare,

Lasă-ți fudulia,

Lasă-ți trufia!

Décă vrei să eși afară

Cinstit,

Omenit

Și fără ocară!

(Desface puțin lanțul așa în cât se crépă ușa, dar pri-
marul nu póte eși.)

Dinu (scoțând capul prin crepătură.)

Hai grăbesce

De sfêrșesce,

Și dă-mí pas

Să plec a cas'!

Stan. Florica. Chiva.

Ce minune minunată
Cum răsare el d'odată!

Nicolae. Éc' așa. A venit să vă pândescă și Dumneșeu
a vrut de a cădută în cursa în care-l țin strâns, până va face,
cum voi dice eu.

Dinu. Grăbesce, dice;
Sfêrșesce, dice;
Și dă-mi pas
Să plec a cas'!

Nicolae. Îndată voi face după porunca Dumitale.

Dinu. Grăbesce,
Sfêrșesce,
Nu mă ațita,
Nu mă turba!
Deschide cióră,
Fin-ai de j ocară.

Nicolae. Ho, ho, jupâne primare, mai încetinel cu inju-
răturile, căci eu te am în mână, ér nu dta pe mine.

Stan. Nu-l ațita
Și nu-l turba,
Dă-i pas
Să plece-a cas'!

Nicolae. Acușica, îndată! Numai o mică vorbă, să fie
cu iertăciune, jupâne primare. Te slobod, îndată ce vei fă-
gădui, că ești gată a logodi aici pe fiu-tău Stan, cu fata ce
este de față și adică cu Florica dascalitei Stana.

(I presintă pe tineri.)

Dinu. Fugiți,
Periți,
Dinaintea ochilor mei!
Piei, satană, piei!
Vă ucid pe toți,
Tălhari, blăstemați, hoți!

Nicolae. Ha, ha, ha,
Éc' așa!
Lanțul de n'ar fi,
Pe toți ne-ar lovi
Și ne-ar omori.

Dinu. Cióră spurcată
Și blăstemată,
Vai de pelea ta,
Când oi scăpa.

Nicolae. Stai nene primare, că te domolesc eu numai
decât. Fa Chivuță!

Chiva. Ce-i porunca, domnule?

Nicolae. Fa Chivuță urcă-te de grabă in clopotniță și
sună clopotele toate din răputeri! (Chiva plécă.)

Dinu. Te-ai smintit,
Ai nebunit?

Nicolae. Ba n'am 'nebunit, jupâne primare. Décă nu-ți
dai invoiéla la ceea ce am dis, îndată ce va veni lumea, și
ea va veni, căci én auđi cât de tare sună clopotele. (Se aude
sunetul clopotelor.)

Dinghi danga sună sună,
Clopotele de-i adună,
Sună, sună cu putere,
Om să vie și muiere.
Și flăcău și fată
Toți in șir grămadă
Mi-i adună!
Sună, sună
Dinghi, danga,
Dinghi, danga.

Dinu. Ei bine, decă va veni lumea, voi porunci pêrga-
rului să te inchidă.

Nicolae. Ba ȕeu că nu vei face dta una ca asta, căci
voi aréta satului intreg, că domnul primar stă inchis cu ju-
pânésa dascălița, nóptea când e intunerec.

Stan. Tata cu mă-ta?

Florica. Mama cu tat' t'eu?

Dinu (disperat își scôte capul și mai tare, in dosul său se vede capul dascăliței. cu totul disperată.)

Dinu. Stana. Să nu ne faci astă ocară, Neculă!

Nicolae. Ba ȳeu că v'o fac, ȳecă nu v'ę invoiiți la aia cę am cerut! Iute, iute, căci auȳ lumea venind.

Stana (cătră *Dinu*). Invoiesce-te, pentru Dumneȳeu sfântul!

Dinu (la o parte). ȳn să-i făȳăduiesc; urma alege. (Tare). Mę invoiesc, mę invoiesc.

Nicolae. Poftim dară de eși (il lasă afară). Dta jupă-nesă dascăliȳă, te vei piti aici, până se va perde lumea. Adecă, când va fi și va fi, voi veni eu și-ți voi da drumul, dar până atunci vei sta aici.

Dinu (la o parte). Cu atât mai bine, să n'o v'ęȳă lumea cu mine împreună.

Nicolae. ȳr dta, jupâne primare, ȳecă ai creȳut, că vei scăpa cu vorba, s'eu cu una, doue, te-ai inșelat.

Dinu. Ce fel?

Nicolae. Cum va veni popa, să-l roȳi ca să logodescă pe fiu-t'eu cu Florică, căci de unde nu, scot pe dascăliȳă din clopotniȳă și spui tot.

Dinu. A dracului ciȳră,
Trebe să-i fac
După plac,
Să scap de ocară.

SCENA IX.

Precedenții. Flęcăi, fete, bărbați, femei, toți cu felinare și cu preotul in frunte, vin din tȳte părȳile.

C o r.

Ce să fie, ce să fie
Dingăitul inoptat,
Vr'o năluca, vr'o stahie
De vr'un clopot s'atêrnat?

Dumneḃeu să ne ferescă,
Să nu fie vr'un semn rău,
Vr'o bătaie să vestescă,
Să ferescă Dumneḃeu!
Ce să fie, ce să fie,
Óre cine-a tras de ștreang,
Par că-ar fi o vijelie,
De tot sună dinghi, dang.

Nicolae. Hai jupâne,
De ne spune,
Că de ce ai poruncit
Inoptatul dingăit?

Dinu. Eu să spui,
Ce și cui?

Cor. Spune
Jupâne!

Nicolae. Ce? dór nu îți ești in fire,
Orî aștepti vr'o dăscălire,
Dacă tocmai poruncesci,
Eu indat te dăscălesc.

Dinu (la o parte). Mă ține strins afurisitul de el, vęd,
că n'oi scăpa cu fața cinstită, de nu-i voi face pe plac. Căt
de greu îmi cade și totuși n'am in cotro; hai cu Dumneḃeu:

Ómenî bunî ascultați
Și nu fiți supărați!

Cor. Tăcere, ascultați
Să vă luminați.

Dinu. Ómenî bunî și bunî creștini,
Dragii mei vecini. (Pausă.)

Nicolae (zingăia încetinel cu lăutul).

Dinu (tresare)

Étă eu m'am hotărît,
Și pe Stan l'am logodit,
Cu Florică Florióra,
Cu a dăscăliței flóre.

Cor. Să trăiesci,
Să îmbătrânesci,
Să-ți vești nepoții!

Dinu. Și fiind că m'a învățat o femeie sciutóre, că-i cu noroc, decă oi vesti astfel logodna lor, am eșit aici afară, și am pus să tragă clopotele.

Cor. Dinghi, danga, sună, sună,
Să fie într'o clipă bună,
Sună, sună să trăiescă,
Fericii să 'mbătrânescă,
Dinghi, danga, sună, sună
Să fie într'o clipă bună!

SCENA X.

Precedenții. Chiva, Stana pe care a slobozit-o Nicolae, Ițig in ușa, Ruhela in ferestra cărcimii.

Ițig. Haste gesehen.

Ruhela. Unde am dat.

Ițig. Și unde a crepat.

Chiva. Logodnă pripită,
Nuntă fericită!

Stana (cătră primar).

Mai bine, cu mult mai bine așa,
Decât cum ăiceai Dumnia-ta.

Chor. Intr'un cés bun și 'n fericire,
Cinstită mirésă, cinstit mire!
(Cortina cade.)